

अत्रप्रत्यवतिष्ठते स्वर्गेति यागविधौ उद्देश्यस्य स्वर्गस्य स्वरूपाविवक्षायां कृत्स्नं शास्त्रमनर्थकं स्यादित्यर्थः प्रतायते प्रतन्यते ॥ १८ ॥ ननु स्वर्गेनास्तीति न ब्रूमः किंतु हिंसायुक्तं तत्साधनं निदाम इत्याशंक्य प्राणविद्यायां सहोवाच किमेवं न विष्यतीति यत्किंचिदिदमाश्रम्य आशकुनिभ्य इति श्रुतिप्रत्यक्षं च सर्वस्यान्तत्वे प्रमाणयति अजश्चेति सार्धेन मेघो मुंडशिराः घाम्या ओषधयो यवाद्याः यस्य यदन्तर्दक्षणे तस्य दोषो नास्तीति भावः ॥ १९ ॥ यदैवं तदा श्रौतिकर्मणि हिंसादोषः कैमुतिकन्यायानिरस्त इत्याशयेनाह पशव इति ॥ २० ॥ २१ ॥ अन्योन्यवराः परस्परपेक्षया श्रेष्ठाः सप्तधा सप्तधेति धात्र आदत्तिः ते च गौरजो मनुजो श्वश्च मेघाश्च तरगर्दभाः घाम्याः सप्तसमाख्याताः पशवः साधुवेदिभिः सिंहा व्याघ्रावराहाश्च महिषा वारणास्तथा ऋक्षाश्च वानराश्चैव सप्तरण्याः प्रकीर्तिता इति उत्तममिति संज्ञा संजाता यस्य पुरुषो वा वसुकुतमिति श्रुतेरुत्तमसंज्ञितं पुरुषाख्यमप्यज्ञेषूपाकृतं विनियुक्तं पुरुषं वै देवाः पशुमालभंतेति वेदाः प्राहुस्तच्च शिष्टैराहुतं पुरुषो ह वै नारायणो कामयतात्यतिष्ठेयं सर्वाणि भूतान्यहमेव देवं सर्वस्यामिति स एतं पुरुषमेधं पंचरात्रं

स्य मरश्मिरुवाच स्वर्गकामो यजेतेति स ततं श्रूयते श्रुतिः ॥ फलं प्रकल्प्य पूर्वहिततो यज्ञः प्रतायते ॥ १८ ॥ अजश्चाश्वश्च मेघश्च गौश्च पक्षिगणाश्च ये ॥ घ्राभ्या रण्याश्चौषधयः प्राणस्यान्नमिति श्रुतिः ॥ १९ ॥ तथैवान्नं त्य हरहः सायं प्रातर्निरूप्यते ॥ पशवश्चाथ धान्यं च यज्ञस्यांगमिति श्रुतिः ॥ २० ॥ एतानि सह यज्ञेन प्रजापतिरकल्पयत् ॥ तेन प्रजापतिर्देवान् यज्ञेनायजत प्रभुः ॥ २१ ॥ तदन्योन्यवराः सर्वे प्राणिनः सप्तसप्तधा ॥ यज्ञेषूपाकृतं विश्वं प्रादुरुत्तमसंज्ञितं ॥ २२ ॥ एतच्चैवाभ्यनुज्ञातं पूर्वं पूर्वतरैस्तथा ॥ को जातु न विचिन्वीत विद्वान् स्वां शक्तिमात्मनः ॥ २३ ॥ पशवश्च मनुष्याश्च द्रुमाश्चौषधिभिः सह ॥ स्वर्गमेवाभिकांक्षं तेन च स्वर्गस्ततो मखात् ॥ २४ ॥ ओषधयः पशवो वृक्षा वीरुदाज्यं पयोदधि ॥ हविर्भूमिर्दिशः श्रद्धा कालश्चैतानि द्वादश ॥ २५ ॥ ऋचो यजूंषि सामानियमानाश्च षोडश ॥ अभिर्ज्ञेयो गृहपतिः सप्तसदश उच्यते ॥ २६ ॥ अंगान्येतानि यज्ञस्य यज्ञो मूलमिति श्रुतिः ॥ आज्येन पयसा दध्ना शकृता मिक्षया त्वचा ॥ २७ ॥

यज्ञक्रतुमपश्यदिति श्रुतेः पूर्वैर्ब्रह्मादिभिः पूर्वतरैर्नारायणादिभिः यत्र सर्वोल्कष्टः पुरुषोऽपिश्रुतित आचाराच्च हिंस्यते तत्र काकथा इतरेषां भिभावः सार्धः ॥ २२ ॥ स्वां शक्तिं विद्वान्मयेदं अजस्याश्वस्य पुरुषस्य वा आलंभनं कर्तुं शक्यमिति जानन् कः पुमान् आत्मनः जीवान् विचिन्वीत न विवेचयेत् आलंभार्थमिति शेषः किंतु सर्वोप्यास्तिकः स्वस्य शक्यं क्रतुं कुर्यादेवेत्यर्थः ॥ २३ ॥ न चान्नार्हिंसादोषोऽस्ति प्रत्युत स्वर्गाधिना पश्वादीनां वा उएतन्मिष्यसे न रिष्यासि देवो इदं देवि पयिभिः सुगेभिरिति मंत्रवर्णादयमुपकार एवेत्याह पशवश्चेति मखात् मखं विना स्वर्गस्ततो विस्वतो नास्ति जपादिजः स्वर्गः स्वल्प इति भावः तरिष्यसि न हिंस्यसे देवो इति देवानेव ॥ २४ ॥ २५ ॥ यज्ञो मूलं लोकस्थितेरिति शेषः श्रुतिर्यज्ञाद्भवति पर्जन्य इत्यादिर्भगवद्भवचनरूपा वेदस्यापीश्वरकृत् कृत्वाभ्युपगमेन भगवद्गीतानामुपनिषदामपि समानकर्तृकत्वेन श्रुतिवौचित्यात् शकृता गोमयेन आमिक्षया दधिभिश्चैव पयसा त्वचा आनहुहचर्मणि निर्वापादेर्विधानात् शेषं व्याख्यातं ॥ २७ ॥